

Sygn. akt II K 1008/16

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Lemanowicz - Pawlak

Protokolant: stażysta Dawid Muraszewski

w obecności Prokuratury Rejonowej T. Centrum-Zachód – Moniki Barskiej

po rozpoznaniu dnia 27.02.2017 roku

sprawy:

W. K. (1) s. S. i K. z domu W. ur. (...) w T.

skazanego:

1/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie **IIK 1272/92** z dnia 15.10.1992r. za czyn z art. 208dkk popełniony 8.02.1992r.- 27.03.1992r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 6000000 zł;

2/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie **IIK 1082/93** z dnia 25 maja 1994r. za czyn z art. 212§1dkk popełniony w okresie od 22 marca 1993r. do 5 kwietnia 1993r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, karę grzywny w wysokości 1000000zł;

3/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach w sprawie **IIK 470/01** z dnia 19 grudnia 2001r. za czyn z art. 286§1kk w zw. z art. 270§1kk w zw. z art.11§2kk popełniony od 30.10.2000r. do 4.11. 2000r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 270§1kk w zw. z art. 275§1kk w zw. z art. 11§2kk popełniony 4.11. 2000r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; w miejsce w/w kar jednostkowych orzeczono karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt **IIK 40/05** z 28 lutego 2005r. za ciąg przestępstw z art. 209§1kk popełnionych od 20.12.2001r. do 18.02.2003r. i od 5 .09.2003r. do 20.09.2004r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby; postanowieniem z 11.05.2006r. zarządzono wykonanie w/w kary;

5/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt **VIIIK 1604/14** z 28 lutego 2015r. za czyn z art. 209§1kk popełniony od 29 czerwca 2012r. do 29 października 2014r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby; postanowieniem z 1.06.2016r. zarządzono wykonanie w/w kary;

6/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt **VIIIK 190/16** z 2 marca 2016r. za czyn z art. 209§1kk popełniony w okresie od 10.12.2014r. do 18.11.2015r. na karę 2 lat ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 35 godzin; postanowieniem z 20.07.2016r. zamieniono nie wykonaną karę ograniczenia wolności na 360 dni zastępczej kary pozbawienia wolności.

orzeka

I/ na mocy art. 569§1kpk w zw. art. 85§1 i 2kk w zw. z art. 86§1kki art. 87§1kk w miejsce kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Toruniu sygn. akt **VIIIK 1604/14** oraz kary ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie **VIIIK 190/16** orzeka karę łączną **1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

II/ na podstawie art. 577 kpk zalicza na poczet orzeczonej kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 26.11.2014r. do 9.12.2014r. oraz okres odbytej dotychczas kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt VIIIK 1604/14. ;

III/ pozostałe nie podlegające połączeniu rozstrzygnięcia pozostawia do odrębnego wykonania;

IV/ na podstawie art. 572kpk umarza postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do kar orzeczonych w sprawach **IIK 1272/92, IIK 1082/93, IIK 470/01, IIK 40/05**;

IV/ zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych, wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa;

V/ zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. P. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu.

Sygn. akt II K 1008/16

UZASADNIENIE

W. K. (1) został skazany następującymi wyrokami:

1/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie **IIK 1272/92** z dnia 15.10.1992r. za czyn z art. 208dkk popełniony 8.02.1992r.- 27.03.1992r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 6000000 zł;

2/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawie **IIK 1082/93** z dnia 25 maja 1994r. za czyn z art. 212§1dkk popełniony w okresie od 22 marca 1993r. do 5 kwietnia 1993r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, karę grzywny w wysokości 1000000zł;

3/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach w sprawie **IIK 470/01** z dnia 19 grudnia 2001r. za czyn z art. 286§1kk w zw. z art. 270§1kk w zw. z art.11§2kk popełniony od 30.10.2000r. do 4.11. 2000r. na karę 1 roku i 8miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 270§1kk w zw. z art. 275§1kk w zw. z art. 11§2kk popełniony 4.11. 2000r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; w miejsce w/w kar jednostkowych orzeczono karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt **IIK 40/05** z 28 lutego 2005r. za ciąg przestępstw z art. 209§1kk popełnionych od 20.12.2001r. do 18.02.2003r. i od 5 .09.2003r. do 20.09.2004r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby; postanowieniem z 11.05.2006r. zarządzono wykonanie w/w kary;

5/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt **VIIIK 1604/14** z 28 lutego 2015r. za czyn z art. 209§1kk popełniony od 29 czerwca 2012r. do 29 października 2014r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby; postanowieniem z 1.06.2016r. zarządzono wykonanie w/w kary;

6/ wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu sygn.. akt **VIIIK 190/16** z 2 marca 2016r. za czyn z art. 209§1kk popełniony w okresie od 10.12.2014r. do 18.11.2015r. na karę 2 lat ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 35 godzin; postanowieniem z 20.07.2016r. zamieniono nie wykonaną karę ograniczenia wolności na 360 dni zastępczej kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 kpk właściwym do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji, w sytuacji gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Ze względu na to, że ostatni wyrok skazujący w I instancji wydał Sąd Rejonowy w Toruniu właściwym do orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego będzie właśnie ten Sąd.

W tym miejscu należy wskazać, iż w realiach przedmiotowej sprawy miały zastosowanie przepisy obowiązujące od 1 lipca 2015r., albowiem ostatni wyrok skazujący W. K. (1) zapadł po tej dacie. Zgodnie z treścią art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r (Dz. U. z 2015 r., poz.396) o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych ustaw przepisów rozdziału IX ustawy o karze łącznej, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia tej ustawy.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd wydając rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie bazował na przepisach obowiązujących po w/w nowelizacji kodeksu karnego.

Zgodnie z przepisem art. 569 § 1 k.p.k. przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy gdy zachodzą warunki orzeczenia kary łącznej określone w art. 85 k.k. a oskarżony został już prawomocnie skazany co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami.

Warunki orzeczenia kary łącznej przewiduje art. 85 kk zgodnie, z którym jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Stosownie do § 2 art. 85 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa o których mowa w § 1.

Kryteria łączenia kar w wyroku łącznym określa art. 86 kk. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy.

W realiach niniejszej sprawy wykonaniu podlegały kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach Sądu Rejonowego w Toruniu wydanych w sprawie VIII K 1604/14 (w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy) oraz w sprawie VIII K 190/16 (w wymiarze 360 dni).

Zatem kara łączna pozbawienia wolności mogła być orzeczona, w granicach od 1 roku i 6 miesięcy przy zastosowaniu pełnej absorpcji (tj. od najwyższej z kar wykonywanych) do ich sumy tj. do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z utrwalonym w tym względzie stanowiskiem doktryny i judykatury sąd wydając wyrok łączny może wymierzyć karę łączną stosując zasadę pełnej absorpcji jak i zasadę pełnej kumulacji biorąc dodatkowo pod uwagę „czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto(...) czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków(m.in. zachowanie się skazanego po wydaniu poszczególnych wyroków jednostkowych), przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II AKa 244/06]. Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się natomiast jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów. (wyrok SA w Krakowie z 14.03.2007r., II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Należy podkreślić, iż w judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie biorąc pod uwagę negatywną – co do sprawy- przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Zasadę absorpcji stosuje się bowiem , gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem , wskazują na bliską więź podmiotową

i przedmiotową, są jednorodnjajowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste.

W realiach przedmiotowej sprawy zachodziła łączność przedmiotowa, wszystkie bowiem czyny przypisane skazanemu na mocy wyroków podlegających łączeniu były tożsame rodzajowo. Skazany w okresie od 29 czerwca 2012 roku do 29 października 2014 roku, a także od 10 grudnia 2014 roku do 18 listopada 2015 roku dopuszczał się przestępstwa uporczywej nie alimentacji (art. 209 § 1 kk). Jak wynika z karty karnej W. K. był wcześniej karany za występki stypizowany w art. 209 § 1kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu, sygn. akt II K 40/05. Nadto należy zaakcentować, iż orzekane wobec niego kary o charakterze wolnościowym nie przynosiły pozytywnego rezultatu, bowiem zarządzono ich wykonanie bądź zamieniano na zastępczą karę pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary łącznej sąd wziął pod uwagę również opinię o skazanym z Zakładu Karnego w B. – F.. Wynika z niej, iż zachowanie skazanego od początku odbywania w powyższej jednostce penitencjarnej kary pozbawienia wolności, tj. od dnia 28 sierpnia 2016 roku, należy ocenić jako poprawne. W stosunku do położonych skazany odnosi się regulaminowo, nie był karany dyscyplinarnie, natomiast dwa razy był nagradzany kodeksowo. W gronie współosadzonych jest on zgodny i w stopniu poprawnym przestrzega porządek i dyscyplinę. Nadto W. K. (1) nie przynależy do podkultury przestępczej i podczas izolacji penitencjarnej podejmuje nieodpłatne zatrudnienie. Należy również nadmienić, że wobec skazanego nie stosowano środków przymusu bezpośredniego. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania, a zadania wynikające z powyższego programu są w trakcie realizacji. Skazany utrzymuje kontakt z konkubiną, synem oraz swoją matką.

Mając powyższe względy na uwadze sąd orzekł wobec skazanego karę łączną w wysokości 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W tym miejscu należy zaakcentować, iż w /w okoliczności zdaniem sądu nie mogą stanowić wystarczającej podstawy do zastosowania całkowitej absorpcji. Redukowanie kar poprzez stosowanie całkowitej absorpcji stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczaniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się sprawca dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar.

W judykaturze podkreśla się, iż na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach, tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Pełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Zatem jak wskazano wyżej całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują na bliską więź podmiotową i przedmiotową albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (wyrok SA w Katowicach z 20.05.2008r. IIAKa 129/08).

Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. (vide: I.).

Reasumując należy zatem wskazać, iż zdaniem sądu w realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziły przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Zatem ostatecznie wymierzona skazanemu kara łączna w wysokości 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności jawi się, jako kara w wymiarze najbardziej racjonalnym. Należy bowiem zaakcentować, iż skazany pomimo stosowania wobec niego kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz kary ograniczenia wolności, nie skorzystał z danej mu szansy, w dalszym ciągu, w zasadzie permanentnie nie wywiązywał się z ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego. To jego umyślne działanie doprowadziło do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności. Symptomatycznym również jest fakt, iż skazany nie odpracował również orzeczonej wobec niego kary ograniczenia wolności, co stanowiło podstawę do jej zamiany na zastępczą karę pozbawienia wolności. Taka postawa skazanego, który pomimo licznych oddziaływań probacyjnych w dalszym ciągu dopuszczał

się popełnienia tożsamyh rodzajowo czynów i uchylał się od wykonania kary świadczy zdaniem sądu o pejoratywnym stosunku skazanego do porządku prawnego. Nie umknęło uwadze sądu, że opinia penitencyjna o skazanym jest pozytywna, aczkolwiek należy zauważyć, iż tuż po osadzeniu w zakładzie karnym skazany zainicjował postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, w związku z tym wydzwięk tej opinii nie może stanowić samoistnej podstawy do stwierdzenia, iż w stosunku do skazanego można wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną.

Zdaniem sądu orzeczony wymiar kary łącznej będzie z jednej strony stanowił dla skazanego dostateczną dolegliwość i spełni cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, nie będzie bowiem w odczuciu społecznym postrzegany jako bezzasadne premiowanie wielokrotnych sprawców przestępstw.

W myśl art. 577 kpk sąd zaliczył na poczet kary łącznej okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od 26 listopada 2014 roku do 9 grudnia 2014 roku oraz okres odbytej dotychczas kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Toruniu, sygn. akt VIII K 1604/14.

Sąd orzekł także, że pozostałe nie podlegające połączeniu rozstrzygnięcia pozostawia do odrębnego wykonania.

Nadto Sąd kierując się treścią art. 572 kpk oraz faktem, iż kary orzeczone w sprawach II K 1272/92, II K 1082/93, II K 470/01, II K 40/05 nie podlegają wykonaniu, umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do tych kar.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.) uznając, iż uiszczenie stosownych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację finansową, albowiem przebywając w Zakładzie Karnym nie ma możliwości pozyskania środków na pokrycie tych należności sądowych.

Nadto sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. P. kwotę 120 zł powiększoną o należną stawkę podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu uwzględniając charakter sprawy oraz nakład pracy obrońcy. Powyższe rozstrzygnięcie znajduje podstawę prawną w § 17 ust. 5 oraz § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714).